Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Dialectvs dorica

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

I.

PARTICIPII Ionica eadem eſt ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum his declinationum & coniugationum ſimilitudine conuenit. Ergo ratione

- Nominis quæ ſecunda & tertia declinationis ſunt participia, eodem, ut illa, modo declinantur: ut τετυφθέεσι pro τετυφθεῖσι, λεξαμένοισι pro λεξαμένοις.
- Verbi, & aliis tum
  - Initij. Participia quoque augmenta vel abiiciunt: ut βλήμενος pro βεβλημένος: vel præter vſum communem acquirunt: ut, κεκαμὼν Aor. 2. pro καμών, πεπαλών pro παλών.
  - Finis vel etiam Penultimæ.
    - Participia circumflexa eodem modo, ut Verba, reſoluuntur Ionicè: ut, ταγέων pro ταγῶν, λυπεόμενος pro λυπούμενος: in ſecunda quoque circumflexorum χρυσεόμενος pro χρυσούμενος, ὁρμεόμενος pro ὁρμώμενος. Ita Verbum ſubſtantiuum ὤν, οὖσα, ὄν, Ionice habet ἐών, ἐοῦσα, ἐόν.
    - Perfectum formatur Ionice à perfecto actiuo, omiſſo κ: ut, ἑστεώς pro ἑστηκώς: βεβαώς pro βεβηκώς.
    - Participio εἴπας, ait Corinthus, non vtuntur Iones, ſed ſolo εἴπας: ut, τύψας.
    - Futurum medium τυψόμενος, Iones faciunt τυψεύμενος, ut Dores, teſte Caninio.

K.

In Reliquis orationis partibus pauca obſeruantur quæ Iones peculiaria habent: In

- Adverbio:
  - Ea quæ deſcendunt à genitiuis pluralibus contractis primæ coniugationis in ης & ες, Ionicè reſoluunt: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
  - Δεῦρω dicunt Iones pro δεῦρο, vltima producta.
  - Οὕτω ſequente vocali apud Ionas non recipit σ: ut apud Herod. οὕτω ἐπέστης.
- Coniunctione: Iones ου in ω mutant: ut, ὦν pro οὖν, γῶν pro γοῦν.

D.

Audiuimus hactenus, quæ ſint vnius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarum ſint, aut plurium videndum eſt. ratione tum

- Orthographiæ ſi diuerſitas aliqua in ſcriptis & pronunciatis literis obſeruatur, ut diuerſæ voces vel
  - Disiungantur, cum iuncta eſſe deberent ſimulque vel
    - Intercedat aliquid, eſtque Tmeſis vel Hyperbaton: ut, ἐξ ὦν εἶλον pro ἐξεῖλον. Conſueuerunt enim Iones ὦν redundans inter Verbum & præpoſitionem inſerere. Sic λέων κατ' ὦν ... pro ... Item κατ' ὦν ἔκλαιεν ... pro κατέκλαιεν.
    - Nihil intercedat: ut ... pro ... ἀγχεῖν pro ... ὦρα ... pro ἀφαιρεῖσθαι.
  - Coniungantur diſiungenda: per contractionemque fit vel
    - Simpliciter Vocalium
      - AO in Ω: ut ὤπλα pro τὰ ὅπλα.
      - OA in Ω: ut, τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, ὤνθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, quod alij tribuunt Atticis.
      - OE in Ω: ut, ὥτερος pro ὁ ἕτερος.
      - ΩA in Ω: ut ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
    - Mixtæ
      - Vocalium & Diphthongorum: ut, OAY in AY: ut ωὑτός pro ὁ αὐτός.
      - Diphthongorum & Vocalium
        - OIA in Ω: ut ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
        - OIE in A: ut, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
        - OYE in A: ut θἀτέρου pro τοῦ ἑτέρου.
        - OE in A: ut, θἀτέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
- Syntaxeos. Iones appellatos fuiſſe μακρολόγους, quod longiore vterentur verborum ambitu, teſtatur Cæl. Rhodig. lib. 28. c. 4. Eſt autem in ipſa orationis ſtructura notanda Ionibus vſitata
  - Redundantia vel Pleonaſmus Articuli, Pronominis aliarumve partium orationis, quod lectio auctorum facile edocebit, ſic γε, ἄρα, ὦν, τε, & ſimilia ſæpe παρέλκει.
  - Defectus, ἔλλειψις. Ita dicunt μετὰ δὲ ſcilicet τοῦτον poſthac vel poſtea: & πρὸς ſcilicet τούτοις & πρὸς δὲ ſcilicet τούτοις, præterea, &c.
  - Enallage.
    - Numerorum. Plurali numero pro ſingulari frequenter vtuntur Iones: ut apud Herodotum βιώσιμα pro βιώσιμον.
    - Caſuum. Nominatiuum pro Genitiuo inſtar Atticorum vſurpant Iones: ut apud Homerum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων.
    - Modorum. Infinitiuus ſæpe apud Ionas Imperatiui vice ponitur: ut, ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε, apud Homerum. Fit hoc imprimis in præceptis, pactionibus & precationis.
    - Temporum. Nam
      - Imperfectum ſumunt pro Præſenti Iones: ut apud Homer. Il. 22. ἀλλά τις ἀρτεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, vbi Euſtathius annotat ἔπλεο vel ἔπλευ Ionice ſumi pro πέλεις.
      - Perfecto pro Præſenti vtuntur Iones, teſte Euſtath. ut, διανενόημαι pro διανοοῦμαι.
  - Anaſtrophe, ut, ... ὄρνιθες ὥς pro ὡς ὄρνιθες. Herodotus lib. 4. ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων, οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι οὐδέν, pro περὶ δὲ ὑπερβορέων ἀνθρώπων.

DIALECTVS DORICA.

DORIENSIVM idioma aſtrictius eſt, ut & Aeolum, Dictā ab id πλατυςόμου, & apud Theocritum imitatores πλατειάσδοισαι ἅπαντα, ob frequentem vſum literæ α. Peloponneſijs vſitatum fuit, Spartanis inprimis, Dorienſium nobiliſſimis: Argiuis etiam Rhodijs Cretenſibus & alijs: qui tamen inter ſe non penitus conſenſerunt. Eo etiā ſunt vſi Pythagoras, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides Archytas, Simonides, Theocritus. Nos eius naturam inueſtigaturi generaliſſima diuiſione conſiderabimus &

- Voces ipſas tum
  - Vnam duntaxat, quæ à communi vſu diuerſa eſt vel
    - Ex parte ſolummodo. Conſiderandum hic eſt tum
      - Generatim, ratione
        - Orthographiæ, quatenus aliqua vel
          - Augetur
            - Initio tum Litera. B: ut, βολλά pro ὀλλά. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. Γ: ut, γὶ pro εἰ, γῖς pro ἰς. X: ut, χαλκός quaſi ἀλκός, ait Etymologus. tum Syllaba. Sic noua formant themata per reduplicationem, τετράχω pro τρέχω.
            - Medio: tum Litera. I: ut, πνοιὰ pro πνοιὰ, ἀλίζας pro ἀλίζας. Eſt enim Dorum proprium iota ad ο apponere teſte Corintho. Υ: ut, ζωτεῦνα pro ζητεῖν. Β: ut, [illegible] pro [illegible], Grammaticus. Θ: ut, ὀρνιθιχα pro ὄρνιχα, τετριχθα pro τετριχα. N: ut, ὀρνῖν pro ὄρνιν. Σ: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα. Diplaſiaſmo etiam vtuntur, geminatione nimirum trium conſonantium, ut vult Corinthus: ut ὅττι pro ὅτι, ὄπποθεν pro ὅποθεν. ἄσσα pro ἅσα. tum Syllaba, AI: ut, ποτειδάων pro ποσειδῶν. E: ut, κενεός pro κενός, ἀεργής pro ἀργός. M: ut, [illegible] pro [illegible], Grammaticus.
            - Fine: tum Litera. N: ut, ἐγών pro ἐγώ. Σ: ut, εἴκαδες pro εἴκαδι. tum Syllaba, I: ut, καλλίστι pro καλῶς. Γα: ut, ἐγώνγα pro ἐγώ. Nη: ut, ἐγώνη pro ἐγώ.
          - Minuitur
            - Initio: tum Litera, Σ: ut, ἧμος pro τῆμος: tum Syllaba, Θε: ut, λῶ pro θέλω, λῇς pro θέλεις.
            - Medio: tum Litera. I: ut, σφὶς pro σφεῖς, γράφεν pro γράφειν. Ait Gramm. iota ſemper detrahunt Dores: ſecundum Corinthum autem, à materialibus etiam ſubducunt: ut ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Υ: ut, νᾶς pro ναῦς, βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Δι: ut, παισδός pro παιδός. Θ: ut, ἔσλον pro ἐσθλόν. Ρ: ut, ἔμπροσθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: ut, ὅπισθεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque aſperum ſpiritum ſequenti vocali inſcribunt: quod etiam agunt Argiui, Lacones, Pamphylij, Eretrij, Oropij: ut οὗ pro οὗσι, [illegible] pro [illegible], μῶα pro μοῦσα. tum Syllaba. E: ut, ἐχθῶ pro ἐχθροτοῦ, [illegible] pro ἐδήμεναι. EY: ut, κελόμαι pro κελεύομαι. M: ut, ὀπαδὸς pro ὀμόπαδος, ὁπάτριχες pro ὁμότριχες. O: ut, μενέλας pro μενέλαος.
            - Fine: tum Litera, Σ: ut, ὧ pro ὥς. tum Syllaba. Aι: ut, πὰρ pro παρά, ἂν pro ἀνά. Bδα: ut, λὰψ pro λαιλαβδα. Μα: ut, δῶ pro δῶμα. Μεν: ut, Κεῖ pro κεῖμεν. Γα: ut, κὰρ pro κάρηνα. Apocope certè Dorum eſt propria.
          - Mutatur, de quo vide ſign. A.
        - Proſodiæ, ſyllabarum nimirum tum
          - Quantitatis. Ergo
            - Productiones ancipitum Dorum ſunt propria, teſte Grammatico, & Corintho: ut ἰρὸς ὄνομα. Sic τὸ ὑδωρ, ἴλως, ut ſcribit Etymologus, producunt. Ἴδιος tamen ait Corinthus, Ionicè & ipſi corripiunt, ut apud Theocr. [illegible]
            - Corripiunt Dores accuſatiuos plurales appellatiuorum in ας deſinentes, ſimiliter etiam participia: ideo etiam tenuem mutant: ut, νύμφας pro νύμφας, κρήνας pro κρήνας, παῖδας pro παῖδας, ὀρθαλάς pro [illegible].
          - Spiritus. Solent Dores expuncto ſigma in medio, aſperum ſpiritum ſequenti vocali adſcribere: ut, ποίῃαι pro ποίησαι.
          - Toni, quem Dores vel
            - Transferunt in alias ſyllabas, ex
              - Vltima in Penultimā. Nam
                - Ex Oxytono in ευς maſculino Doricè & Aeolicè fit barytonum: ut, βασιλῆυς pro βασιλεύς, [illegible] pro [illegible].
                - Ex Periſpomeno faciunt Dores in aduerbiis inprimis Qualitatis, Paroxytonum: ut, σόφως pro σοφῶς, ἅπλως pro ἁπλῶς.
              - Penultima in Vltimam. Ex Paroxytono faciūt Dores Periſpomenon, in genitiuis pluralibus, aduerbiis qualitatis, & futuris primis verborum. ut παιδῶν pro παίδων, παντῶν pro πάντων, ὡτῶς pro ὥτως, παντῶς pro πάντως, τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.
              - Antepenultima in Penultimam:
                - Proparoxytona pluralia in οι nomina & participia. Fœminina item pluralia in αι recti caſus, & Indefinita in αν & ον deſinentia, Doricè fiunt paroxytona. ut, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, καλυψάμενοι pro καλυψάμενοι. ὀρνίθες pro ὄρνιθες. ἰσχάζεν pro ἴσχαζεν, ἀλάσθεν pro ἀλάσθεν.
                - Proparoxytona mutant Dores in Properiſpomena futurorum mediorum. ut, τυψοῦμαι pro τύψομαι.
            - Retinent in eadem ſyllaba, ſed ex Properiſpomeno faciunt Paroxytonum. ut, χαίρες pro χαῖρες, νάυς pro ναῦς.
      - Speciatim: Vide ſign. B.
    - Omnino. Habent enim & ipſi quaſdam voces peculiares, quales ſunt, Αἱμακουρίαι mortuorum parentationes. Ἀλτος, lucus, Ἀμφὺς pater. Βαῦτα, veſtis paſtoralis. Μύχων palearum aceruus. Πρὼξ, roris gutta, &c.
  - Plures, vel Syntacticè vel Orthographicè cohærentes. Vide ſign. C.

A. Mutantur inter ſe Literæ apud Dores reſpectu tum

- **Figuræ per ἀντιστοιχίαν, quatenus mutatur**
  - **Vocalis**
    - **Vna**
      - **A in**
        - E. ut, παῖδε pro παῖδα, ἄτερος pro ἕτερος.
        - H. ut σιγλῶ pro σιγῶν· nimirum ſi α natum ſit ex contractione αε & αη vel etiam ſi fuerit α ex ηει & αη. Tum enim mutatur in η licet iota ſubſcribendum negligatur.
        - Y, quod Aeoles quoque agunt. ut σύρξ pro σάρξ, Etymologus.
      - **E in**
        - A breue. ut γα pro γεῶ ἀσειν pro ἔασιν ἄσάχω pro τρέχω, αἶκε pro εἴκε.
        - O. ut, λάδος pro λαδε, aſſumpto inſuper υ.
        - Ω. ut νομῶ pro νέμω, quando nimirum verba circumflexa ſumuntur pro barytonis: ὤτερος pro ἕτερος.
      - **H in**
        - A longum ut, σελάνα pro σελήνη. Et ſi duo η in duabus ſyllabis ſe mutuo ſequantur, utrumque abit Doricè in α: ut, παγάν pro πηγὴν. Quamuis dicat Corinthus prima coniugationis circumflexorum paſſiua indefinita corripi in penultima: ut apud Theocritum γαμαθεῖσα pro ſαμηθεῖσα: ubi per penultimam non poteſt, niſi ωα quod ex ηη Doricè factum eſt, intelligi, quod in maſculino γαμαθεὶς eſt penultima. Regula eſt: In omnibus partibus orationis, cuiuſcunque numeri, caſus & perſonæ Dores η in α longum mutare conſueuerunt.
        - EE. ut φιλιέσω pro φιλήσω, ait Etymologus.
        - EI. ut, τιθέεικα pro τέθηκα Bœoticè.
        - Ω: ut, τὼς μελίσσας pro τὰς μελίσσης, τῷ μελίσσω pro τῇ μελίσσῃ.
      - **O in**
        - A: ut εἴκατι pro εἴκοσι.
        - Ω: ut ἀργυρῶντες pro ἀργυροφόντες, ἀνδρωφόνος pro ἀνδροφόνος.
        - OY: ut, ἐξοῦμαι pro ἔξομαι.
        - Ω: ut ὤρος pro ὄρος, κῶρος pro κόρος.
      - **Ω in**
        - A productum: ut, πρᾶτος pro πρῶτος, μωσᾶν pro μωσῶν, γελᾶν pro γελῶν. Hinc Cruſius ait, ſe credere ω pronunciatum fuiſſe per α obſcurum.
        - EY: ut ἠγάπευν pro ἠγάπων, σπλέυμενος pro σπλούμενος. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - **Plures unà miſtæ**
      - AE in H: ut, ἔζη pro ἄζει. Et licet αει fuerit, tamen in η vocalem abit, iota ſubſcribendo neglecto: ut, θεῆς pro θεάεις.
      - EA in A: ut Θάλας pro Θάλεας: & in H: ut, κρῆς pro κρέας.
      - EO in EY ut, πολεῦς pro πολέος, ἀρεῦς pro ἄρεος. In verbis paſſiuis hoc frequens, ubi ευ per diæreſin ex υ factum eſt: ut φιλεῦνται pro φιλέονται.
      - OA in Ω: ut, βῶξ pro βόαξ.
      - ΩH in A: ut, πρᾶν pro πρωῆν. Niſi dicamus eliſo ω, vocalem η mutatam fuiſſe in α.
  - **Diphthongus:**
    - A cum iota ſubſcripto. ut ᾳ & ῃ & ῳ impropriæ ſunt carentes diphthongi Doricè amittunt iota ſubſcriptum, & in ſimplices vocales abeunt. ut τῷ αἰνείᾳ pro τῷ αἰνείᾳ. Quamuis hoc non ita ſit generale, ut non frequenter etiam iota ſubſcriptum retineant.
    - **AY in**
      - A: ut νᾶν pro ναῦν: item in Ω: ut, ὦλαξ pro αὖλαξ.
      - OY: ut, τοῦσας pro ταύσας.
    - **EI in**
      - A: ut, κλᾶδας pro κλεῖδας, κλᾶξ pro κλεῖς. Quidam enim iota ſubſcribunt.
      - AI: ut αἰ pro εἰ φθαίρω pro φθείρω.
      - H: ut, ἰδῆν pro ἰδεῖν, πλῆος pro πλεῖος. Et verò non debet eſſe factum per pleonaſmum literæ ι, ut in Ionico ξεῖνος pro ξένος: tum enim non mutatur in η, ut vult Euſtathius.
    - EY in OY: ut, ἰσουν pro ἴσευν. Sic ille Scaron: ἔχοι τὰ καλὰ. Μίνδ’ ἄρος ἐπίσους, id eſt, τίθεικα. Obſeruauit hoc Caninius.
    - OI in Ω cum iota ſubſcripto: ut πωμάνικῶς pro ποιμανικῶς.
    - **OY in**
      - A: ut, αἰνεία pro αἰνείου, τᾶ pro τοῦ & in OI: ut, μοῖσα pro μοῦσα, ὄχοισα pro ἔχουσα.
      - EY, quoties υ venit ex contractione facta in εο vel εω, & quoties in verbis circumflexum habet quamuis non veniat ex contractione. ut, φιλεῦσι pro φιλοῦσι, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, ſaltam.
      - Ω. ut, ὠρανός pro οὐρανός, μῶσα pro μοῦσα.
  - **Conſonans**
    - **Muta**
      - Π in Φ ut in κύφα pro κύπα. ΠΤ etiam in Σ: ut, νίζω pro νίπτω, apud Etymologum.
      - K in T. ut, τῆνος pro κεῖνος.
      - **T in**
        - Π. ut, στάδιον pro στάδιον: in K etiam. ut, πόκα pro πότε, ὅκα pro ὅτε.
        - Δ. ut, Θήμιδος pro Θέμιτος, teſte Guillonio. & in N. ut, τετρακις pro τετράκις.
      - B in Δ. ut, δδελος pro ὀβελός & in M. ut μιαιφόνος, εἶον βιαιφόνος, ait Etymologus. & in Z. ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
      - Γ in Δ. ut δνοφος pro γνόφος, δᾶ pro γῆ & in Z ut, φύζα pro φυγή.
      - Δ in Θ. ut, ψύθος pro ψεῦδος, & in Z ut ἀζηχὲς pro ἀδηχὲς, Etymologus.
      - Θ in Σ ut, σεός pro θεός. & in X. ut ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
      - X in K: ut, κιτρα pro χύτρα κιτρῶ pro χύτρῳ teſte Io. Grammatico.
    - **Semiuocalis**
      - Λ in N ſequente θ & τ. ut ait Caninius Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τῷ λ ἀντιστοιχεῖν. ut, φίντατος pro φίλτατος, ἦνθομες pro ἤλθομεν.
      - N in Σ. ut, τύπτομες pro τύπτομεν, in omnibus pluralibus Verborum, deſinentibus in μεν.
      - P in K. ut, μακρόν pro μικρόν.
      - **Z in**
        - Δ ſimplex & duplex. ut ἴσδω pro ἵζω, per metatheſin τῆ ἵζω, θεσίδδειν pro θεσίζειν.
        - ΣΔ. ut, συρίσδω pro συρίζω.
      - **Σ in**
        - T. ut, φατὶ pro φασί, τύ pro σύ. & in Δ. ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ὀδμὴ pro ὀσμή.
        - Z, ſi duplex σσ fuerit. ut νίζω pro νίσσω, ὄζω pro ὄσσω, ait Etymologus.
        - Ξ. ut, καθίξας pro καθίσας, quod ſit in Futuris & Aoriſtis primis 4. barytonorum.
- Situs, & ordinis. Ait Plutarchus Dorienſium eſt literas tranſponere. ut ἄρταμις pro ἄρτεμις per hyperthesin. & βόρδιστος pro βράδιστος, κίρκος pro κρίκος, κάρτιρος pro κράτιρος per metatheſin.

DORICA.

B. *Iam vero ſpecialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem ſeu terminationem vocum conſideraturi, Partes orationis ſingulas examinabimus*

- **ARTICVLum**: *ubi notanda ſunt*:
  - Vterque *articulus eaſdem mutationes Doricè recipit cum in declinationibus nominum, iuxta quas inflectitur: ut,* τὰν μοῖσαν *pro* τὴν μοῦσαν. τὰς *pro* τὰς, τᾶς *pro* τῆς, ἁ *pro* ἡ, *&c.*
  - Præpoſitiuus *pluralis* οἱ *&* αἱ *inueniuntur Doricè cum* τ, *&* *accentu: ut,* τοὶ *pro* οἱ. ταὶ *pro* αἱ, τοὶ θεοὶ, *pro* οἱ θεοὶ, ταὶ μῶσαι *pro* αἱ μοῦσαι.
  - Poſtpoſitiuus:
    - Ὅς *Doricè amittit* σ: *ut* ὃ *pro* ὅς. *Apud Theocritum,* ὃ περίβλεπτος Ἄδωνις. *Sic Corinthus.* *Hinc etiam* ὅτις *pro* ὅστις: *apud Homerum Odyſſ.* ξ. κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσί.
    - Ionum *more apud Dores quoque per proſthesin acquirit* τ, *exceptis nominatiuis* ὅς *&* ὁ, *teſte Caninio,* τῷ *pro* ᾧ, τᾶς *pro* ἧς.
  - Compoſitiuus ὅστις *Genitiuum Doricè in* ου *format: ut,* ὅττω *pro* ὅτου *Attico.*
- **NOMEN** *ratione accidentium eius*:
  - Species:
    - Comparatiuæ. *Dores per Metaplaſmum &* ἀντιστοιχίαν *iam dictam varia efficiunt comparatiua, pro* κρείσσων *dicunt* κρέσσων *pro* μείων μήων, *pro* πλείων πλήων, *pro* ἥσσων ἥσσων, *pro* πλέον, πλῆον. *Inprimis autem notanda ſunt quædam.*
      - Comparatiuorum *ſyllabam penultimam,* γι, δι, θι, κι, χι, *vel ſimilem Dores in* ασ *vertunt: ut,* ἄσσων *pro* ἐγγίων, βράσσων *pro* βραδίων, βάσσων *pro* βαθίων, γλύσσων *pro* γλυκίων, πάσσων *pro* παχίων, θάσσων *pro* ταχίων, ἐλάσσων *pro* ἐλαχίων.
      - Οι *mutant Dores in* ων, *interueniente ſyncope: ut,* κάρρων *pro* κάρτερος, *eliſa ſyllaba* τε.
      - Ιον *in* εον *vertunt Dores: ut,* βέλτεον *pro* βέλτιον, *quod alij Atticis tribuunt.*
    - Denominatiuæ, *&* *Numeralis. Dicunt Dorienſes* τέτορες *pro* τέσσαρες, εἴκατι *pro* εἴκοσι, διχθὰ *pro* διχῆ, τριχθὰ *pro* τριχῆ, τετραχθὰ *pro* τετραχῆ, *&c.*
    - Diminutiuæ. *Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiua,* φιλύτις *amiculus,* πυῤῥίχος *rufulus,* ἁλίκος *quantulus.*
  - Genera. Nã:
    - Subſtantiuorum *nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem exiſtente: ut,* ἁ τάρταρος *pro* ὁ τάρταρος, ἁ ἰσθμὸς *pro* ὁ ἰσθμός: *vel diuerſa: ut,* ὁ φθόγγος *pro* ἡ φθογγή.
    - Adiectiua:
      - Deſinentia *in* ος, *communia faciunt Dores. ut,* ὁ *&* ἡ ἀγραῖος, στιφρός. *Dicunt enim* ἀγραῖος *pro* ἀγραία, στιφρὸς *pro* στιφρά.
      - Fœminina *in* η, *maſculinorum in* ος, *Dores per* α *reddunt: ut,* καλὰ *pro* καλὴ, ἀγαθὰ *pro* ἀγαθή.
  - Declinationis, *ubi obſeruanda eſt varietas*:
    - Caſuum *in declinationibus*:
      - Simplicium:
        - Prima:
          - In *ſingulari numero* η *Doricè mutatur in* α *longum: ut,* ποιητὰς *pro* ποιητὴς, ποιητὰν *pro* ποιητήν.
          - Genitiuus *ſingularis Doricè deſinit in* α: *ut,* αἰνεία *pro* αἰνείου. *Hoc imitatur communis vſus in nominibus maximè propriis: ut,* θωμᾶ *pro* θωμοῦ, Πυθαγόρα *pro* Πυθαγόρου. *Hoc ipſum ſic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in* ας, *quædam non in* ου *tantum, ſed etiam in* α *genitiuum habent: quædam in* α *tantum: ut* ἀρχύτας, παντααλείας, *habent* ἀρχύτου *&* ἀρχύτα, πανταλείου *&* πανταλεία. *Sed* Μίδας, θωμᾶς *&c. ſolum habent* μίδα, θωμᾶ.
          - Datiuo *ſæpius non ſubſcribunt iota Dores: ut,* αἰνεία *pro* αἰνείᾳ, ποιητᾶ *pro* ποιητῇ.
          - Genitiuus *pluralis apud Dores deſinit in* αν, *ut,* τᾶν ταμιᾶν *pro* τῶν ταμιῶν.
          - Datiuus *pluralis Doricè deſinit in* ης *vel* ησι *vel* αισι, *vt apud Iones: ut,* ταμίαις, ταμίησι, ταμίαισι *pro* ταμίαις.
          - Accuſatiuos *in* ας *corripiunt Dores, vt in Proſodia dictum eſt.*
        - Secunda:
          - Dores η *ſingularis nomen mutant in* α: *ut,* τιμὰ *pro* τιμὴ, τιμὰν *pro* τιμήν.
          - Genitiui *&* *Datiui ſingularis* η *vel* α *mutant Dores in* ω: *ut,* τῶς μελίσσας *pro* τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ *pro* τῇ μελίσσῃ, *Iota ſubſcripto, vel neglecto.*
          - Genitiuus *pluralis apud Dores deſinit in* αν, *vt in prima: ut,* τᾶν τιμᾶν *pro* τῶν τιμῶν. *In* εων *etiam, vt apud Ionas. Ait enim Etymologus, Genitiui in* ων *à rectis in* α, *Aeolice quidem habent* αων μελισσάων: *Doricè autem* έων, σφυλέων.
          - Datiuus *pluralis formatur Doricè, vt in prima declinatione: ut,* γεφυρῆς, γεφυραῖσι γεφυρῆσι, *pro* γεφυραῖς.
          - Datiuus *pluralis formatur Doricè, vt in prima declinatione: ut,* γεφυρῆς, γεφυραῖσι γεφυρῆσι *pro* γεφυραῖς.
        - Tertia:
          - Genitiuus *ſingularis Doricè in* ω *deſinit, vel in* ωυ: *ut,* λόγω *vel* λόγωυ *pro* λόγου.
          - Nominatiuus *pluralis in* οι *penultimam acuit, vt dictum in Proſodia: ut,* φιλόσοφοι *pro* φιλόσοφοι.
          - Datiuus *pluralis Doricè per paragogen acquirit* ι: *ut,* λόγοισι *pro* λόγοις.
          - Accuſatiuus *pluralis Doricè in* ος *vel* ως *deſinit: ut,* τὼς λόγως, *vel* τὸς λόγος *pro* τοὺς λόγους.
        - Quinta:
          - Ex *obliquis caſibus ſingularis numeri Dores auferunt* δ *&* τ: *ut,* πάϊος, παῖδος *pro* παιδός, χάριος, χάριτος *pro* χάριτος. *Sic Io. Grammaticus. Hoc alias eſt Ionũ.*
          - Genitiuum *&* *Dat. ſingularem formant Dores à nominatiuo, ablato* ς. *ut,* θόας, θόα *pro* θόαντος: φόρκυς, τῶ φόρκυ, τῷ φόρκυ *pro* φόρκυνος, φόρκυνι. *Ita quoque* ἰησοῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦν *declinatur.*
          - Accuſatiuum *ſingularem terminant Dores in* ν. *ut,* παῖδν *pro* παῖδα, *in* ω *item, nominum in* ως: *ut,* βῶν *pro* βοῦν *&* *in plurali* βῶς *pro* βοῦς.
          - Vocatiuum *quandoque reſoluunt Dores. ut,* ποσειδᾶον *pro* πόσειδον.
      - Contractorum, *de quibus ſigno D.*
  - Terminationum, *quas nouas ex antiquis & vſitatis condunt Dores, exempli gratia.*
    - Αξ *ex* ακις: *ut,* πάλλαξ *pro* παλλακίς: *vel ex* αλος: *ut,* πάσσαξ *pro* πάσσαλος.
    - Ας *ex* αυς: *ut* νᾶς *pro* ναῦς.
    - Η *ex* ις: *ut,* δαμάλη *pro* δάμαλις, φύη *pro* φύσις.
    - Ιον *ex* ον: *ut* κράνιον *pro* κρανον.
    - Ας *etiam ablato* ο. *ut,* ἀκουσίλας *pro* ἀκουσίλαος, *Ionum etiã conſuetudine.*
- **RELIQVAS** *partes.* Pronomen *ſign. E.* Verbum *ſign. F.* Participium *ſign. G.* Aduerbium, Præpoſitionem, Coniunctionem *ſign. H.*

D

In Contractis quoque declinationibus, Dores ſuas habent proprietates, in

- Prima: Genitiuum ſingularem Dorienſes per ᾶυς reddunt: ut Αἰνείᾶυς pro Αἰνείου. ἀρᾶυς pro ἄρου. Alij Dorienſibus etiam tribuunt genitiuum primæ ſimplicium, ἀτρείδα pro ἀτρείδου: ut & Vocatiuum in ε deſinentem, quæ alias eſt Æolum. ut ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.
- Secunda: Genitiuus ſingularis apud Dores in ευς deſinit: ut πόλευς pro πόλεως.
- Tertia
  - Omnia in ευς maſculina oxytona Doricè & Aeolicè ſunt barytona, teſte Caninio: ut βασίλευς pro βασιλεύς, Ὀδύσσευς pro Ὀδυσσεύς.
  - Genitiuum ſingularem formant Dores in ευς, ut in prima & ſecunda declinatione: ut βασιλεῦς, pro βασιλέως: ut idem Caninius obſeruat.
  - Datiuos plurales à rectis in ευς efferunt Dores, ut datiuum pluralem primæ declinationis: ut, βασιλέεσσι pro βασιλεῦσι. Δωριέεσσι pro Δωριεῦσι. Apud Theocritum Δωριστὶ δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
- Quinta
  - Dores in obliquis ſingularis numeri τ ſæpius auferunt: ut κέραος pro κέρατος.
  - Deſinentia in ας Doricè ſæpius contrahuntur: ut κρῆς pro κρέας.

E.

PRONOMINUM Doricas variationes in ſpeciem eaſque ſpeciatim annotabimus:

- ἐγὼ
  - Nominatiuo Doricè, addito νη habet ἐγώνη. Sin η auferatur, ἐγών & adiecta ſyllaba γα, ἐγώγα.
  - Genitiuo ἐμεῦς vel ἐμεῦ pro μου.
  - Datiuo ἐμὶν vel ἐμίν, pro ἐμοί vel μοί.
  - Nominatiuo & Accuſatiuo duali ἄμμε pro νῶ. Anteſignanus.
  - Nominatiuo Plurali ἀμὲς vel ἄμμες pro ἡμεῖς. Et ſic in reliquis caſibus η mutatur Doricè in α: ἁμέων vel ἀμῶν, ἁμῖν, ἄμμιν. Alij Accuſatiuum ἁμᾶς faciunt, quem fatetur Caninius ſe nuſquam legiſſe.
- σύ
  - Nominatiuo Doricè habet τύ σ in τ mutato: & addito νη vel γα, τύνη, τύγα.
  - Genitiuo σεῦ, τεῦ, τεοῦ, & quod addit Ioan. Grammaticus, σέθεν pro σοῦ.
  - Datiuo, τὶν, τὶν & τεΐν pro σοί. Accuſatiuo τύ & τὲ pro σέ.
  - Nominatiuo & Accuſ. duali ὔμμε pro σφῶ. Anteſignanus.
  - Nominat. Plurali ὑμὲς & ὔμμες pro ὑμεῖς. In cæteris caſibus Dores ſunt Aeolibus ſimiles ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμε apud Theocritum πάντας κύρει κ' ὔμμας ὀλεῖ.
- οὗ
  - Genitiuo habet Doricè εὗ. In Datiuo σφὶν pro οἷ.
  - Accuſatiuo μὶν & νὶν pro ἑ ducentes à nominatiuo inuſitato ἴς pro ὅς, cuius accuſatiuus eſt ἴν & præpoſito μ vel ν, μὶν vel νίν.
  - Nominat. plurali σφὲς pro σφεῖς. In Accuſ. ψὲ pro σφᾶς.
- Σὸς Mutant hoc Dores σ in τ, & inſerunt pro epenthesi ε ut τεός, τεά, τεόν pro σός, σά, σόν.
- Ἡμέτερος. Doricè ἁμέτερος item ἁμός, ἁμά, ἁμόν pro ἡμέτερος. &c.
- Ὑμέτερος. Doricè ὑμός, ὑμά, ὑμόν pro ὑμέτερος. &c.
- Σφέτερος. Doricè σφός, σφά, σφόν pro σφέτερος. &c.
- Οὗτος. Accuſatiuum pluralem τούτως efferunt Dorienſes per τῶς &c.
- ἐκεῖνος Dores abiecto ε & κ in τ verſo, & ει in η dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο & τῆνο pro ἐκεῖνος, η, ο. Seruatur nonnunquam κ, teſte Etymologo dicitur que κῆνος.
- Αὐτός, Dores unà cum poetis ſtruntur diſſimentis αὐτὸν, & ut vult Heſychius ψὶν pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτὰς, αὐτὰ Caninius obſeruat: Dorum eſſe non Aeolum.
- Ἑαυτοῦ. Proinde dicunt Cretenſes αὐσαυτοῦ, teſte Corintho.

F.

VERBORVM Doricas affectiones ſigillatim omnes pendenda veniunt, in eorum

- Temporibus: & horum vel
  - Augmento: quod vel
    - Detrahitur. Dores & ſyllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis ſubmouent. ut apud Pindarum γέρας ἰδ᾽ ἐκέτο pro εἰδ᾽ ἐκέτο. ἄδεν & ἅδα pro ἦδεν & ἦδα, ab ἄδω, cano. Hoc potius mutatione τῆς η in α, quàm augmenti ſublatione factum videtur.
    - Mutatur: nimirum
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: ut, ὤρζον pro ὤρζον.
      - Ει quorundam verborum nimirum illorum ſedecim quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: ut, ἦλκον pro εἷλκον, ἦχον pro εἶχον.
      - Perfecti Actiui penultimam longam ſeruant Dores: ut ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα. Vide Perfectum.
  - Reliquis omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & proximè poſt initium vel augmentum verborum occurrunt: vltima ſcilicet, & penultima Vide L.
- Figura. Concidunt Dores in compoſitis præpoſitiones teſte Corintho: ut, ἄντεινε pro ἀνάτεινε, ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν.
- Thematibus quæ vel
  - Noua fingunt:
    - A præterito Perfecto Dores noua ducunt themata: ut πεφύκω à πέφυκα, verbi φύω: πεφύκω à πέφυκα: ἀνώγω ab ἄνωγα pro ἴσωγα, verbi ἀνάσσω.
    - A Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut, γραφάω, γραφῶ à γράφω: τιμάω, τιμῶ, à τίμω: πιτῶ, πιτῶ à πίτω.
  - Characteriſticas permutant:
    - Verbis in ιω & υω Veteres Dorienſes addunt: ut, ζυτεύω pro ζυτίω, ψαύω pro ψάω.
    - Quæ in ιω & υω deſinunt: Doricè accipiunt ν: ut, πίνω, pro πίω, θύνω pro θύω, παλύνω pro παλύω.
    - Quartæ barytonorum ζ Doricè in σδ abit: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.

L vi qu-

DORICA.

L. *Vt autem Tẽpora Dorica probe cognoſcamus, nõnulla cõmunia inter ſe habent, vt cum α in η, η in α, ει in ᾳ, μεν in μες frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, ſingulis priuatam, propriamque ſuam varietatem, aſsignabimus, & conſiderabimus* GENVS *verborum*

ACTIVVM *eiúſque Medium*

Indicatiuum *& Tempus*

Præſens

- In *ſecunda & tertia ſingulari è diphthongo ει poſteriorem vocalem abijciunt Dores: vt,* τύπτες *pro* τύπτεις, τύπτε *pro* τύπτει.
- Secundam *circumflexorum contrahunt Dores, non in* ᾳ, *ſed in* η *iota neglecto: vt,* ὁρῆς *pro* ὁρᾷς, βοῆς *pro* βοᾷς. *Hoc imitati ſunt Attici in* πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *& alijs. E contra in alijs nonnullis* η *penultimum mutant in* α: *vt* φαμὶ *pro* φημὶ, ἵσαμι *pro* ἵστημι.
- Tertia *ſingularis verborum in* μι, *Dorice mutat* σ *in* τι: *vt,* τίθητι *pro* τίθησι, ἵστητι *pro* ἵστησι, δίδωτι *pro* δίδωσι, ζεύγνυτι *pro* ζεύγνυσι.
- Prima *pluralis in* μεν *deſinens vt & cæterorum omnium temporum, modorum, generum Dorice mutatur in* μες: *vt* τύπτομες *pro* τύπτομεν, ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν, τίθεμες *pro* τίθεμεν.
- Eadem *prima pluralis* ου *penultimum mutat Dorice in* ευ: *vt,* ποιεῦμες *pro* ποιοῦμεν, ποιεῦσι *vel* ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι. *Sed* ου *contractum ſit verborum in* εω *tunc, vt vult. Anteſignanus in annotationibus circumflexorum non abit in* ευ: *vt ita pro* χρυσοῦμεν *non dicamus* χρυσεῦμες, *quamuis Caninius dicat* χρυσεῦμι *pro* χρυσῶ.
- Tertia *pluralis omnium coniugationum Præſentis & Futurorum, Dorice ſimilis eſt datiuo ſingulari participij maſculini eiuſdem generis: vt,* τύπτοντι *pro* τύπτουσι, ποιεῦντι *vel* ποιοῦντι *pro* ποιοῦσι, βοῶντι *pro* βοῶσι, χρυσοῦντι *pro* χρυσοῦσι, τιθέντι *pro* τιθέασι, ἱστάντι *pro* ἱστᾶσι, διδόντι *pro* διδοῦσι, ζευγνύντι *pro* ζευγνύουσι, ἐντὶ *pro* εἰσί, φαντὶ *pro* φασί.
- Verbi *ſubſtantiui* εἰμὶ *Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro* εἰμὶ *dicunt Dores* ἠμὶ: *pro* εἶ, ἐσσί: *pro* ἐστὶ, ἐντί: *pro* ἐσμέν, *dicunt* εἰμὲν, ἠμὲν & εἰμές: *pro* εἰσί, *vt iam vidimus* ἐντί.

Imperfectum

- Dores ου *quoque in Imperfecto vertunt in* ευ, *&* μεν *in* μες: *vt,* ἐποίευν *pro* ἐποίουν, ἐποιεῦμες *pro* ἐποιοῦμεν, ἐτύπτομες *pro* ἐτύπτομεν, ἐβοῶμες *pro* ἐβοῶμεν.
- In *ſecunda circumflexorum obſeruauit Caninius* ει *in* ευ *contrahi Dorice: vt,* ἠγάπευν *pro* ἠγάπεον, ἠγάπων. *Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam, vt contractio fiat non in* α, *ſed in* η *et* α: *vt,* ἔζη *pro* ἔζαε, ἔζα.
- Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſti vtriuſque Barytonorum formatur Dorice, pro litera* ν *ponendo* σαν: *vt,* ἐτύπτοσαν *pro* ἔτυπτον, εἴδοσαν *pro* εἶδον, ἐμάθοσαν *pro* ἔμαθον. *Sic Imperfectum tertia circumflexorum* ἐδολιοῦσαν, ἐδολιοῦσαν *pro* ἐδολίουν, ἐδολίουν *à* δολιόω *doloſe ago. Hoc inuenitur in Pſalm.* 5 ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν *linguis ſuis doloſe agebant.*
- Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſti ſecundi verborum in* μι *formatur Dorice à prima ſingulari, vltima longa in breuem mutata: vt,* ἐτίθεν *pro* ἐτίθεσαν, ἐδίδον *pro* ἐδίδοσαν, ἵσταν *pro* ἵστασαν, ἐζεύγνυν *pro* ἐζεύγνυσαν, *vbi* υ *breue eſt.*
- Verbi *ſubſtantiui tertiam ſingularem formant Dores* ν *in* ς *mutato,* ἦς *pro* ἦν, *vel* ἦ.

Perfectum:

- Penultima *perfecti Attici tres ſyllabas excedentis apud Dores retinetur longa: vt,* ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα, *& Poetice* εἰλήλουθα. *Quidam enim inquiunt* ου *et* ει *&* ι *Poetice redundare. Euſtathius* ἐληλούθασιν *Ionicam eſſe dicit,* ἐλήλυθα *Boeticam*
- In *nonnullis verbis* η *mutant Dores in* α: *vt* ἔστακα *pro* ἕστηκα, κέκμακα *pro* κέκμηκα *à* κάμνω.
- Prima *pluralis in* μεν, *Dorice* μες *habet: vt* τετάχαμες *pro* τετάχαμεν.
- Tertia *pluralis Dorice terminatur in* αντι: *vt,* τετάχαντι *pro* τετάχασι, ἑστήκαντι *pro* ἑστήκασι, πεποιήκαντι *pro* πεποιήκασι, τετεύχαντι *pro* τετεύχασι.

Pluſquamperfectum:

- Prima *& tertia ſingularis Dorice in* η *deſinit. Tertia pluralis in* εσαν, *vt apud Atticos: vt,* ἐτετάχη *pro* ἐτετάχειν *& pro* ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν *pro* ἐτετάχεισαν.
- Prima *pluralis in* μεν *Dorice in* μες *deſinit: vt* ἐτετάχειμες *pro* ἐτετάχειμεν.

Aoriſtum primum:

- Eandem *cum futuro characteriſticam & penultimam Dorice habet Aoriſtus primus: vt,* ἔκλαξα *pro* ἔκλεισα *à futuro* κλαξῶ: *hinc Imperatiuum* ἀπόκλαξον *exclude:* ἐβάδιξα *pro* ἐβάδισα, *à* βαδίζω, ἐβόασα *pro* ἐβόησα *à futuro* βοασῶ, *pro* βοήσω: ἵστασα *pro* ἔστησα, *à* στασῶ *pro* στήσω.
- Primam *pluralem vt præſentis in* μες *terminant Dores: vt,* ἐτύψαμες *pro* ἐτύψαμεν, *&c.*
- Tertia *pluralis Barytonorum Dorice deſinit in* σαν, *vt in Imperfecto: vt,* ἐτάξασαν *pro* ἔταξαν.

Aoriſtum ſecundum:

- Prima *pluralis Dorice in* μες *deſinit: vt* ἐτάγομες *pro* ἐτάγομεν.
- Tertia *pluralis Barytonorum quidem Dorice in* σαν *deſinit: Verborum autem in* μι *à prima ſingulari formatur vt in Imperfecto: vt,* ἐτάγοσαν *pro* ἔταγον, ἔθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσταν *pro* ἔστησαν, ἔδον *pro* ἔδοσαν, ἔδυν, *ita vt* υ *corripiatur pro* ἔδυσαν.

Futurum primum:

- Characteriſtica *litera* σ *ſæpe mutatur Dorice in* ξ, *maxime in* 4. *Barytonorum vel penitus omittitur: vt,* βαδίξω *pro* βαδίσω, καθίξω *pro* καθίσω, κλαξῶ *pro* κλείσω, ει *in* α *quoque mutato, à* κλείω ἀγωνιξάμαι *pro* ἀγωνίσομαι.
- Nonnunquam *hoc quoque mutant Dores* η *in* α: *vt,* βοασῶ *pro* βοήσω, στασῶ *pro* στήσω, δοκασῶ *pro* δοκήσω.
- In *omni coniugatione futurum primum Dorice circumflectitur, vt ſimile euadat ſecundo: vt,* τυψῶ *pro* τύψω, ποιησῶ *pro* ποιήσω, δηλωσῶ *pro* δηλώσω, στασῶ *pro* στήσω.
- Prima *pluralis Dorice in* μες *deſinit, tertia ſimilis eſt datiuo ſingulari participij, in vtroque Futuro: vt dictum eſt in Imperfecto: vt,* ταξοῦμες *pro* τάξομεν: ταξοῦντι *vel* ταξεῦντι, *vel etiam* ταξεῦντι *pro* τάξουσι: ταγεῦντι *vel* ταγοῦντι *pro* ταγοῦσι.
- Deſinentia *in* ου *Dores mutant in* ευ: *vt,* ποιησεῦντι *pro* ποιήσουσι, δηλωσεῦντι *pro* δηλώσουσι.

Reliquos: *quorum non minor eſt quàm Indicatiui varietas. Vide ſignum M.*

PASSIVVM *& medium. Vide ſign. N.*

M. In Reliquis

M. In Reliquis modis Actiui generis & quidem in

- **Imperatiuo:**
  - **Præſens:**
    - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia autem η: Vt, ποίη pro ποίει, ποιήτω pro ποιείτω: χρυσοῦτω pro χρυσούσθω χρυσώτω. Sic Verbum εἶμι in Imperatiuo habet ἴτω pro ἴσω, tanquam à verbo ἴω.
    - In ſecunda circumflexorum contractis Doricè fit in η: Vt, ζῆ, ζήτω pro ζά, ζάτω ex ζάε, ζαέτω.
    - In Verbis in μι Vſurpatur potius à Dorienſibus terminatio contracta: Vt, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι, δίδει pro δίδο Vel δίδετι.
  - **Aoriſtus ſecundus:**
    - Mutari ſolet ε in ι: ex exemplo Syracuſanorum: Vt, λάβοι pro λάβε, τύποι pro τύπε.
    - In ſecunda coniugatione Verborum in μι ponitur α pro η: Vt, στᾶθι pro στῆθι.
- **Optatiuo:**
  - Prima pluralis in μεν omnium coniugationum & temporum Doricè in μες deſinit: Vt, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιοίημες pro ποιοίημεν &c.
  - Præſens tempus Verborum circumflexorum terminant Dorienſes & Aeoles in ῴην: Vt, ποιῴην pro ποιοίην, χρυσῴην pro χρυσοίην, βοῴην pro βοῴην.
  - Aoriſti Vtriuſque tertia pluralis formatur Doricè in σαν ferè Vt Imperfecti Indicatiui: Vt, ἐλθοῖσαν pro ἔλθοιεν, τυψαίσαν pro τύψαιεν, ἐλεῆσαν pro ἐλεήσαιεν.
- **Coniunctiuo:**
  - Prima pluralis in μεν omnium temporum & coniugationum effertur apud Dores per μες: Vt, τύπτωμες pro τύπτωμεν.
  - Tertia pluralis omnium temporum Doricè eſt datiuo participij ſimilis, Vt in Præſenti Indicatiui: Vt, τύπτωντι pro τύπτωσι, ποιῶντι pro ποιῶσι, βοῶντι pro βοῶσι, τετύφωντι pro τετύφωσι.
- **Infinitiuo:**
  - Tempora quæ in ειν deſinunt formant Dores tribus diuerſis modis: 1. Vt Attici in ειμεναι: Vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν, ποιησέμεναι pro ποιήσειν, &c. Aſt tamen Etymologus in Voce [illegible] Δωριεῖς [illegible] εἰς ειν [illegible] ἐμφερῆς, [illegible] προφέρουσι, γεγάμεν pro γεγονέναι, τιθέμεν pro τιθέναι. Ita certè εἶναι non ſolum Doricè habet ἦμεναι Vel Vt ſcribit Corinthus ἔμεναι, ſed etiam ἦμεν, & inſuper ἦν mutato Vel ἦμες, ſi ε Dorico more in ε abeat. 2. Ex ει diphthongo auferunt iota: Vt τύπτεν pro τύπτειν, τύπτεν & tranſlato tono τυπτὲν pro τυπτεῖν. 3. Et in η mutant iota Vel ſubſcripto Vel neglecto Vt τύπτην Vel τύπτῃν pro τύπτειν, δραμεῖν pro δραμεῖν, λαβῆν pro λαβεῖν, γελῆν pro γελᾶν.
  - Perfectum in ειναι Doricè Vt apud Atticos in ημεναι deſinit: Vt, πεποιηκήμεναι pro πεποιηκέναι, τετυχήμεναι pro τετυχηκέναι.
  - Secunda circumflexorum α mutatur Doricè in η Vt Coliſti Vel ſcripturæ, pro βοᾶν iota Vel ſubſcripto, Vel neglecto. Vicemerſa in ſecunda in μι, η in α: Vt, στᾶναι pro στῆναι.

N. Reliqua Genera ſunt

- Medium de quo ſeq. folio O.
- **PASSIVVM cuius expendimus modum**
  - **Indicatiuum in quo**
    - Prima pluralis in μεθα acquirit ad ſ literam σ: in μεν autem, ν mutat in ς Doricè more: Vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα, ἐτύφθημες pro ἐτύφθημεν, ἐλέχθημες pro ἐλέχθημεν.
    - In Præſenti & Imperfecto η Doricè mutatur in α: Vt, ἐξάττεο pro ἐξήττεο, πεποίημαι pro πεποίημαι, ἐνίθεο pro ἐνίθου.
    - Secunda ſingularis præſentis ſecundæ circumflexorum contrahitur in α: Vt, βοᾷ pro βοᾶσαι Vel etiam Vt annotat Anteſignanus βοᾶσαι pro βοᾷ. Viceuerſa ſecundæ coniug. in μι perſonam ſecundam Atticam ἵστῃ Dores ἵστα dicunt, η in α mutato.
    - In Perfecto quarta barytonorum σ aſſumunt Dores characteriſticam Aoriſti ſecundi: Vt, πέφρασμαι pro πέφρασμαι. Hæc alij Atticis tribuunt.
  - **Aoriſtus Vterque:**
    - Frequenter hic Dores η in α mutant: Vt, ἀνίθαν pro ἀνίθην, ἀνεπτάμαν pro ἀνεπτάμην.
    - Tertiam pluralem formant Dores & Æoles à prima ſingulari, longa in breuem mutata, ſuſcepto ν: Vt ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν, ab ἐτάχθην: ἐδέχθεν pro ἐδέχθησαν ab ἐδέχθην.
    - Prima pluralis Vltimum ν mutat Doricè in ς: Vt ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
    - Penultima Aoriſti primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur Vt obſeruat Neander: Vt ἐποιήθην pro ἐποιήθην. In participio γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα. Corinthus locum ex Theocrito citat: Ἦτις ἐγαμήθη γαμηθεῖσα ἀνάσχετο. Hic η breue eſt ex ε factum Doricè.
  - Imperatiuum: Dores υ in ὦ Vertunt: Vt τάττω pro τάττου, ποιῶ pro ποιοῦ, τίθεω pro τίθου.
  - **Optatiuum. Hic**
    - Præſentis η Doricè in α mutatur: Vt, ἐβοῴμαν pro ἐβοῴμην.
    - Prima pluralis in μεθα Vel μεν Doricè effertur, Vt in Indicatiuo: Vt, ἐβοῴμεσθα pro ἐβοῴμεθα, ταχθείημες pro ταχθείημεν.
  - **Subiunctiuum, Vbi**
    - Prima pluralis in μεθα acquirit σ: in μεν, deſinens abit in μες Doricè: Vt, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - Tertia pluralis Aoriſtorum in ῶντι deſinit Doricè, teſte Caninio: Vt, ταχθῶντι pro ταχθῶσι, ταγῶντι pro ταγῶσι.
  - **Infinitiuum**
    - Aoriſtum Vtrumque in ημεναι terminant Dores, Vt Attici: Vt, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι, πλαγήμεναι pro πλαγῆναι.
    - Secunda circumflexorum Doricè mutat α in η: Vt, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι, ζῆσθαι pro ζᾶσθαι.

O. Medium eaſdem habet Doricas variationes, quas Actiuum & Paſſiuum, quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus conuenit. Ergo

- Dores ου vertunt in ευ, vbicunque poſſunt: vt, ἐτέτυπευ pro ἐτέτυπου, ἐποιεύμευ pro ἐποιούμευ, ἦθευ pro ἦθου, ἔτυπευ pro ἔτυπου.
- Perſonam primam numeri pluralis in μεθα & μην deſinentem omnium temporum, modorum coniugationum in μεσθα & μες terminant Dores: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, βουλόμεσθα pro βουλόμεθα: ἐτετύφειμες pro ἐτετύφειμεν, τετύφαμες pro τετύφαμεν, &c.
- Praeteriti perfecti tertia pluralis Doricè in αντι deſinit, vt in Actiuo: vt, τετύφαντι pro τετύφασι.
- Pluſquamperfecti prima & tertia ſingularis in η, tertia pluralis in εσαν deſinit apud Dores, vt in Actiuo: vt, ἐτετύφη pro ἐτετύφειν & ἐτετύφει: ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
- Aoriſti primi ſecunda ſingularis Doricè in α deſinit: vt, ἔτυψα pro ἔτυψω.
- Futurum in Medio quoque circumflectitur Doricè: vt, τυψοῦμαι vel τυψεῦμαι pro τύψομαι, ϛασεῦμαι pro ϛήσομαι, θησεῦμαι pro θήσομαι, &c.
- Infinitiui perfectum tempus Doricè in ημεναι deſinit: vt in Paſſiuo: vt, τετυπήμεναι pro τετυπέναι.

G. Participii Dorica formatio, propter terminationis ſimilitudinem in pleriſque conuenit cum

- Nominibus, quibuſcum eaſdem recipit declinationum formas: vt, ἁ τετυμμένα, pro ἡ τετυμμένη.
- Verbis, ratione
  - Initij, vel augmenti. Participia quoque Dores augent praeter vſum communem aliorum: vt, ἐκλελαθόντα φυλάσσεις pro ἐκλαθόντα.
  - Finis, vel etiam penultimae
    - In Barytonis actiuis praeſentis temporis ῃ foemininorum Doricè abit in οι: vt, τύπτοισα pro τύπτουσα.
    - Primae circumflexorum participia ου mutant in ευ: vt, ποιεῦσα pro ποιοῦσα, ποιεύμενος pro ποιούμενος.
    - Aoriſtus primus in ας deſinens per epentheſin Doricam acquirit iota: vt, τύψαις pro τύψας. Pindarus etiam τύψαισα dicit, ποιήσαις pro ποιήσας.
    - Circumflexa in ῶν efferunt Dores per ᾶν: vt, γελᾶν pro γελῶν, ἐλᾶν pro ἐλῶν.
    - Εἰμὶ in praeſenti participij formatur Doricè ἐὼν ἐόντος: in foeminino, ἔασσα, ἐάσσας, quod apud Timaeum frequens eſſe dicit Canninus. Hoc tamen alij Aeolibus tribuunt.

H. Reliquae orationis partes in multis etiam Dorum priuatam inflexionem ſequuntur:

- Adverbium diuerſimodè afficitur ſui vel
  - Initio Dicunt ergo Dores τῶς pro ὥς. Α ψ item pro ὅπισω, ο mutat ἀπ in αἰπ & ο in ψ, abiecto iota & ω.
  - Medio πλατίον dicunt pro πλησίον.
  - Fine
    - Frequenter apud Dores aduerbia in α deſinunt vt, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμᾶ pro ἁμῆ, ὅκα & ὅκκα pro ὅτε, ἐπίπεδα pro ἐπίπεδον, ὅπω: ὅπα pro ὅπη vel ὅπου: πᾶ pro πῆ, παντᾶ pro παντῆ: πόκα pro πότε: τόκα pro τότε.
    - Praeterea dicunt ἔνθεν pro ἔνθεν, οἴκαδις pro οἴκαδε, πῶ pro πόθεν, πελοπόννασοιςί pro πελοποννησίοις.
- Praepoſitiones Dores &
  - Mutant: vt, ποτὶ & προτὶ pro πρός: nimirum σ in τ mutato, & poſt adiectum iota litera ς vel retenta, vel abiecta. Hinc compoſita ποτάγε pro προσάγε.
  - Minuunt per apocopen: vt, πὰρ pro παρά, ἂν pro ἀνά.
- Conivnctiones Dorica ſunt, αἰ pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἶκα vel αἶκα pro εἴκα, αἴκεν pro αἴκεν, γά pro γε, κᾶς pro καί, ἄν pro ἄν.

C. Hucuſque